

1 | Rick se mută la țară

Au fost odată ca niciodată trei copii, Joe, Beth și Frannie. Locuiau cu mama și tatăl lor într-o bojdeucă undeva departe, la țară. Își ajutau mereu părinții în casă și prin grădină, fiindcă întotdeauna era ceva de trebăluit.

Într-o bună zi, mama lor primi o scrisoare. Nu se întâmpla foarte des, așa că cei trei copii erau curioși să vadă despre ce era vorba.

— Ia ascultați! zise mama. Am o veste minunată pentru voi. Vărul vostru Rick vine să stea la noi!

— Ooo! exclamă încântați copiii.

Rick era de vârsta lui Joe. Era un băiețel voios, deși destul de neastâmpărat, și avea să fie mare bucurie să-l aibă în preajmă.

— O să doarmă cu mine în cameră! propuse Joe. Vai, mamă, ce-o să ne mai distrăm! Când ajunge?

— Măine, răspunse femeia. Să-i aranjați și lui un pătuț și să-i faceți loc în dulap, ca să aibă unde să-și pună lucrurile. Va locui cu noi o bună bucată

de vreme, pentru că mama lui e bolnavă și nu poate avea grijă de el.

Copiii o luară la goană pe scări în sus, ca să aranjeze camera lui Joe pentru noul musafir.

— Hei! Ce părere credeți că va avea Rick despre Pădurea Fermecată și Copacul Depărtărilor? întrebă Joe.

— Și ce va zice când îi vom face cunoștință cu prietenii noștri? Cu Mătăsuță și bătrânul Lună-Plină, cu dragul de Moș Cratiță care-i surd de-a binelea și cu toți ceilalți! zise și Beth.

— Îl așteaptă o mare surpriză! spuse Frannie.

Pregătiră totul cu migală pentru venirea vărului lor. Îi aduseră un pătuț pliant și făcură rost de niște pături. Eliberară puțin dulapul și noptiera lui Joe pentru hainele lui Rick. Iar când isprăviră munca, priviră afară pe fereastră. Căsuța dădea spre o pădure deasă și întunecoasă ai cărei copaci fluturau în vânt, la doar câțiva pași depărtare de fundul grădinii.

— Pădurea Fermecată! șopti Beth. Ce peripeții minunate am avut acolo! Poate că va avea și Rick parte de câteva.

Rick sosi a doua zi. Călătorise cu furgoneta magazinului din sat și tot ce avea la el era o gențuță cu haine. Sări din mașină și o îmbrățișă pe mama copiilor.

— Bună ziua, mătușă Polly! zise el. Ce drăguț din partea ta să mă găzduiești. Salut, Joe! Măi să fie, ce mari v-ați făcut, Beth și Frannie! Cât mă bucur să vă revăd!

Copiii îl conduseră în noua lui cameră. Îl ajutară să despacheteze și îi aranjă lucrurile în dulap și pe noptiera de la capul patului, după care îi arătară patul pe care urma să doarmă.

— Cred c-o să mi se pară destul de plicticos traiul la țară după ce am locuit atâta vreme la oraș, zise Rick punându-și pe noptieră toate cele pentru baie. E așa de liniște aici! Îmi va fi dor de zgomotul autobuzelor și al mașinilor.

— Ba n-o să ți se pară plictisitor! spuse Joe. Pe cuvânt, Rick, am avut mai multe peripeții de când ne-am mutat aici decât în toată viața noastră la oraș.

— Ce fel de peripeții? întrebă el surprins. Pare un loc atât de liniștit încât mi-am închipuit că nu se întâmplă niciodată nimic palpitant pe-aici!

Copiii îl duseră pe băiat la fereastră.

— Privește, Rick, zise Joe. Vezi pădurea aceea deasă și întunecoasă din capătul aleii care începe în fundul grădinii noastre?

— Da, spuse băiatul. Mi se pare destul de obișnuită, mai puțin frunzele copacilor, care îmi par a fi mai închise la culoare decât de obicei.

— Ei bine, ascultă, Rick – aceea este *Pădurea Fermecată!* spuse Beth.

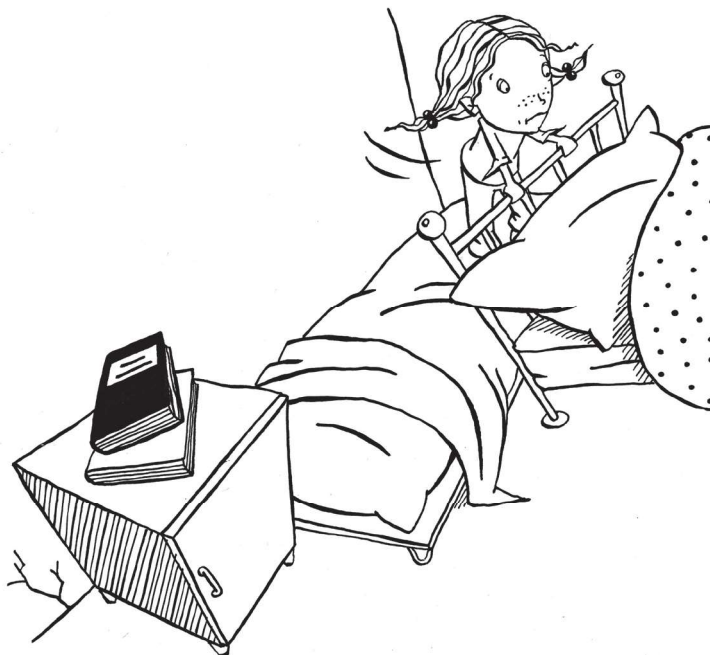
Rick făcu ochii mari și privi absorbit pădurea.

— Râdeți de mine! spuse el într-un sfârșit.

— Nu, nu râdem, îl liniști Frannie. Vorbim cât se poate de serios. Se numește Pădurea Fermecată și chiar *este* fermecată. Și, o, Rick, în mijlocul ei se află cel mai uimitor copac din lume!

— Ce fel de copac? întrebă Rick, însuflețindu-se.

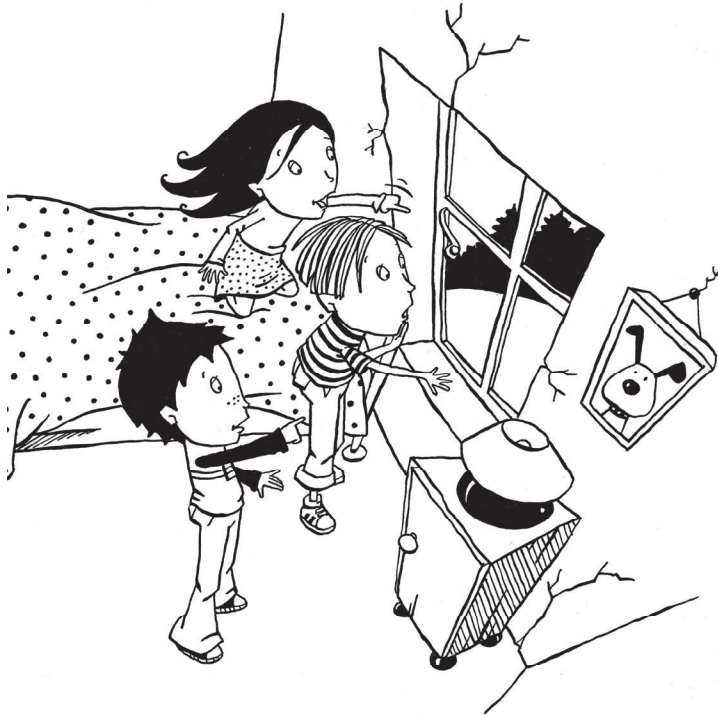
— E un copac absolut uriaș, explică Joe. Vârful lui ajunge până la nori – și, Rick, acolo se află mereu un

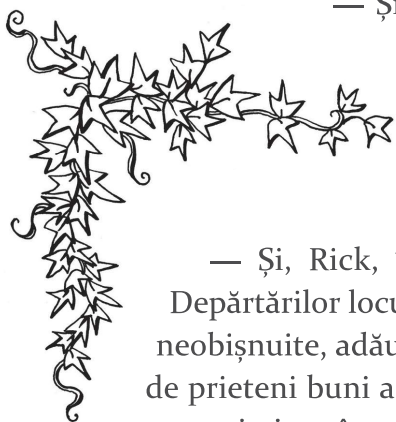

alt tărâm fermecat! Poți ajunge sus cățărându-te până la ultima ramură a copacului, unde, pe o scăriță, treci printr-o deschizătură în norul mare care se află mereu acolo, sus – și iată-te pe cine știe ce tărâm ciudat!

— Nu știi dacă să vă cred, spuse Rick. Ați scorinit toată povestea asta.

— Rick! Te ducem acolo și-o să vezi despre ce vorbim, spuse Beth. Ți-am spus doar adevărul. Am avut tot felul de aventuri în vârful Copacului Depărtărilor. Am fost pe Tărâmul Zguduială și pe Tărâmul Zilelor-de-Năștere.

— Și pe Tărâmul Luați-Poftiți, și pe cel al Omului de Zăpadă, spuse Frannie. Nici nu-ți poți închipui cât de palpitant a fost!

— Și, Rick, în trunchiul Copacului Depărtărilor locuiesc tot felul de creaturi neobișnuite, adăugă Joe. Avem o mulțime de prieteni buni acolo. O să te ducem să-i cunoști și tu într-o zi. Acolo locuiește o zână foarte drăguță pe nume Mătăsuță – i se spune așa fiindcă are părul blond și fin ca mătasea.

— Și mai e caraghiosul domn Cutărică, spuse Frannie.

— Care e numele lui adevărat? întrebă surprins Rick.

— Nimeni nu știe, nici măcar el, îl lămură Joe. Așa că toată lumea îi spune domnul Cutărică. O, și mai este dragul Moș Cratiță. E mereu acoperit din cap până-n picioare de ibrice, de cratițe și de oale și e tare surd, săracul, aude totul numai pe dos.

Ochii lui Rick începură să sclipască.

— Duceți-mă acolo, îi imploră băiatul. Repede, duceți-mă! Abia aștept să îi cunosc pe toți.

— Nu putem merge decât atunci când ne spune mama că nu mai are nevoie de noi în casă, zise

Beth. Dar stai liniștit, bineînțeles că te ducem și pe tine acolo.

— Și, Rick, mai este lunecuș-alunecușul, un tobogan care coboară prin trunchiul copacului, din vârf până jos de tot, spuse Frannie. Îi aparține lui Lună-Plină, iar el le împrumută oamenilor pernițe pe care să se așeze când se dau pe tobogan.

— Chiar vreau să mă dau pe toboganul acela, spuse Rick, începând să-și piardă răbdarea. De ce-mi spuneți toate astea dacă nu mă puteți duce acolo chiar acum? N-o să mai pot dormi la noaptea! Doamne! Mi se învârte capul numai când mă gândesc la Copacul Depărtărilor și la Lună-Plină, la Mătăsuță și la lunecuș-alunecuș.

— Rick, te ducem și pe tine imediat ce avem ocazia, făgădui Joe. Nu e nicio grabă. Copacul Depărtărilor nu pleacă nicăieri. Nu știm niciodată, dar absolut niciodată, ce țărâm sosește în vârf. Uneori trebuie să avem mare grijă, pentru că poate fi un țărâm periculos – unul de pe care să nu mai reușim să scăpăm!

De la parter se auzi o voce, strigându-i:

— Copii! Aveți de gând să rămâneți acolo toată ziua? Să înțeleg că nu vreți să mâncați nimic? Păcat, fiindcă am făcut pâine proaspătă și am scos niște miere!

Cei patru copii se luară la întrecere pe scări. Pâine proaspătă și miere! Doamne, cum să rateze așa ceva? Draga de mamă, mereu se gândea să-i răsfețe cu câte ceva bun.

— Joe, tata vrea să scoți niște cartofi mai târziu, zise mama. Rick te poate ajuta. Iar eu, Beth și Frannie, am nevoie de ajutorul vostru, pentru că am niște haine pe care trebuie să i le duc înapoi doamnei Harris și știți cât de departe locuiește.

Copiii își făcuseră speranțe că-l vor putea duce pe Rick în Pădurea Fermecată. Păreau dezamăgiți. Însă nu scoaseră o vorbă, fiindcă știau că, într-o familie, fiecare trebuia să dea o mână de ajutor după propriile putințe.

Mama le văzu figurile dezamăgite și zâmbi.

— Bănuiesc că vreți să-l duceți pe Rick să-i cunoască pe prietenii aceia neobișnuiți ai voștri, spuse ea. Atunci, uite cum facem – dacă sunteți cuminți astăzi și isprăviți toate treburile, mâine sunteți liberi toată ziua! Puteți să vă luați cu voi mâncare pentru prânz și cină și să mergeți în vizită la cine vreți voi. Ce părere aveți?

— O, mamă, mulțumim! exclamară, încântați, toți copiii.

— O zi întregă! zise Beth. Vai, Rick, o să avem timp să-ți arătăm totul!